

Sygn. akt III CZ 39/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. W.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

oraz z powództwa J. K.

przeciwko B. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 sierpnia 2015 r.,

zażalenia pozwanej (powódki wzajemnej)

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 marca 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. odrzucił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 lutego 2013 r. uznając za wadliwe - po dokonaniu kontroli w trybie art. 373 k.p.c. - postanowienie tego Sądu z dnia 28 stycznia 2014 r. w przedmiocie przywrócenia pozwanej terminu do wniesienia apelacji. W ocenie Sądu drugiej instancji, wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia i do złożenia apelacji nie zasługiwał, w świetle art. 168 § 1 k.p.c., na uwzględnienie, bo zaniedbanie przez pełnomocnika dokonania czynności procesowej obciąża stronę. Zaniedbanie pracownika kancelarii polegające na niepoinformowaniu pełnomocnika o terminie rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku obciąża natomiast pełnomocnika, zwłaszcza że możliwość przywrócenia terminu wyłącza nawet takie zachowania, którym można przypisać charakter lekkiego niedbalstwa.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz o dokonanie na podstawie art. 380 w zw. z 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c. kontroli prawidłowości odmowy uwzględnienia wniosku z dnia 27 marca 2013 r. o przywrócenie terminu. Zarzuciła naruszenie art. 168 § 1 w zw. z 373 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 169 § 1 k.p.c. i art. 373 w zw. z art. 380 w zw. z art. 168 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwana prezentuje pogląd, że pełnomocnik, który dołożył należytej staranności w zakresie organizacji pracy kancelarii, nie ponosi winy w niedokonaniu w terminie czynności procesowej, jeżeli uchybienie to jest wynikiem rażącego uchybienia regulaminowi i zasadom pracy przez wykwalifikowanego pracownika (aplikant radcowski) i nie pozostaje w związku przyczynowym z działaniami pełnomocnika w zakresie organizacji pracy.

Warunkiem zasadności wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej jest uprawdopodobnienie przez stronę, że mimo zachowania staranności, nie mogła tego uczynić w terminie z przyczyny od niej niezależnej.

Jest to więc przyczyna obiektywna, która wyklucza zachowanie terminu procesowego, a ocena jej zaistnienia wymaga uwzględnienia obiektywnego miernika staranności, przy czym od zawodowego pełnomocnika jest wymagany jej wyższy stopień. Pełnomocnika obciążają zaniechania osób, którymi się posługuje, w tym również pracowników wykwalifikowanych, od której można wymagać staranności większej. Formalnie prawidłowa organizacja pracy na odcinku przyjmowania korespondencji i powiadamiania pełnomocnika o terminach rozpraw nie uwalnia go od następstw wadliwego wykonania czynności przez pracownika. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przeszkoda, uzasadniająca przyjęcie uprawdopodobnienia braku winy, zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było niemożliwe albo nie można było oczekiwać od strony, że w danych okolicznościach zachowa dany termin procesowy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., II CZ 86/04, z dnia 26 stycznia 2011 r., I UZ 165/10, z dnia 28 września 2011 r., I CZ 81/11, z dnia 18 grudnia 2013 r., I CZ 92/13 - nie publ.). Takiej kwalifikacji nie podlega sytuacja, w której pracownik kancelarii pełnomocnika, zastępujący pracownika zajmującego się odbiorem korespondencji, wadliwie wykona wewnętrzne procedury dotyczące odnotowania terminu rozprawy. Zważywszy na powyższe kontrola dokonana przez Sąd drugiej instancji nie nastąpiła z uchybieniem art. 373 k.p.c., a ocena przesłanek dopuszczalności przywrócenia terminu nie narusza art. 233 § 1 i 168 § 1 k.p.c.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 373 w zw. z 380 w z art. 168 § 1 k.p.c. oparty na twierdzeniu, że Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia w przedmiocie uchylenia postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 28 stycznia 2014 r. i oddalenia wniosku o przywrócenie terminu. Sąd drugiej instancji, po dokonaniu kontroli na podstawie art. 373 k.p.c., nie musi uchylać zakwestionowanego postanowienia o przywróceniu terminu, bo postanowienie o odrzuceniu apelacji je pochłania. Powołane przez skarżącą postanowienie z dnia 27 marca 2013 r., I UZ 13/06 (OSN Zb. Urz. Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 2007 r., nr 15 - 16, poz. 238) nie uzasadnia tezy skarżącej, bo Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że orzeczenie o odrzuceniu apelacji jest w istocie równoznaczne z oddaleniem wniosku o przywrócenie terminu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.